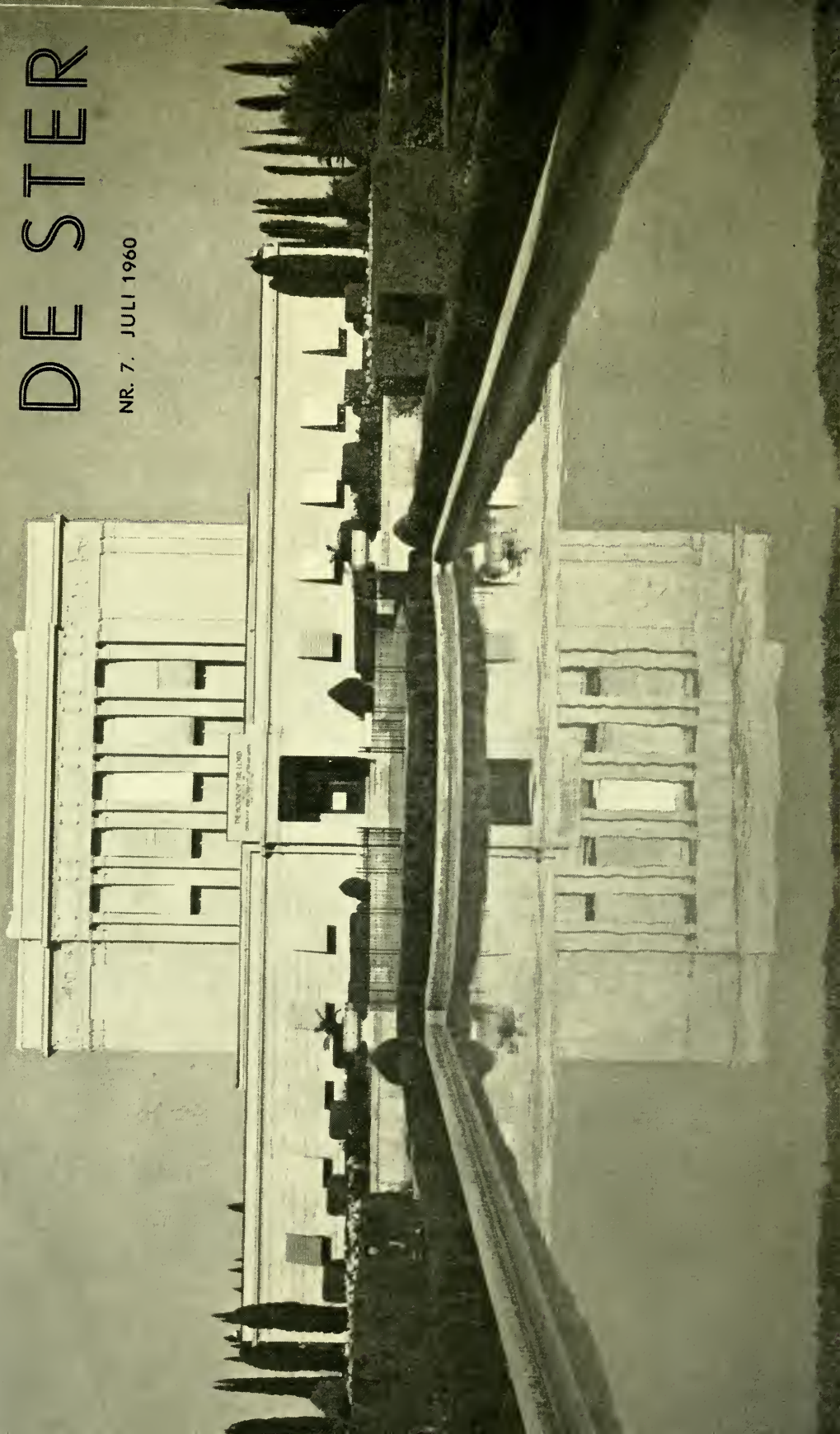

DESTER

NR. 7. JULI 1960

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

1921 — 1927

THE ARIZONA TEMPEL

De grond, waarop deze Tempel zou verrijzen in Mesa, Arizona, werd van William Kimball gekocht, de zoon van Heber C. Kimball en werd de 28ste november 1921 door President Heber J. Grant ingewijd. De 25ste april 1923 werd de grond gebroken. De inwijding van de Arizona Tempel geschiedde door President Heber J. Grant de 23ste oktober 1927. Het gebouw is van gewapend beton opgetrokken. De stenen muren zijn bedekt met blokken gebrande vuurvaste klei met de glans van een eierschaal. De stijl is een Amerikaanse toepassing van de klassieke architectuur en lijkt in uiterlijk op de Tempel van Herodes. Een grote ijver weerspiegelt de schitterende contouren van de Tempel. Het inwendige wordt op aangename temperatuur gehouden (z.g. „air-conditioning,„) Het gebouw meet 60 bij 40 meter en is 18 meter hoog.

60e JAARGANG

Nr 7

INHOUD:

	Blz.
Aanhalingen uit een toespraak	195
De terugkeer van de Joden	198
De Dode Zee-rollen	201
Pinkster-conferentie 1960	206
Het woord van wijsheid en de opstanding .	209
De vrees, die het leven van velen beheerst	212
Abraham	215
Meten met twee maten	219
Gebeurtenissen in de zending	221
Het gesproken woord goedheid en grootheid	224

Redacteur: J. HENRY VOLKER

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

AANHALINGEN UIT EEN TOESPRAAK

DOOR

APOSTEL EZRA TAFT BENSON

*tijdens de halfjaarlijkse algemene conferentie te Salt Lake City
gehouden in april 1960*

*

„...In het Oude Testament lezen wij: „Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is”. (Hosea 4 : 6)

Gelijk in de Oud-Testamentische dagen hebben wij ook nu kennis nodig. Het is nodig, dat wij onze vijanden kennen. Wij moeten duidelijk de gevaren weten te onderkennen, die de vrije wereld bedreigen in deze eeuw van raketten. Tegelijkertijd moeten wij ons de kennis eigen maken, die vertrouwen in ons kunnen en dat van onze vrienden in de gehele wereld geeft om de toekomst onder de ogen te zien, niet met vrees, maar met waakzaamheid. Van kennis komt kracht en van kracht komt het vermogen om de vrijheid te bewaren, zowel in eigen land als daarbuiten. President Eisenhower en anderen zijn onvermoeid bezig geweest om de vrije wereld beter het dodelijke wereldconflict tussen goed en kwaad te doen verstaan, dat thans voortdurend aan de gang is.

De President zeide in januari: „Wij zullen voortgaan met ons zoeken naar vrede en met onze pogingen *onderlinge ten uitvoer te brengen verdragen* tot stand te brengen.

Wij dragen een enorme verantwoordelijkheid in de Verenigde Staten om vrijheid en vrede te helpen handhaven en de sombere wolken van oorlogsdreiging te verdrijven, die door de internationale spanningen worden veroorzaakt.

De macht van het communisme hangt in hoge mate van de publieke onwetendheid af. Kennis is een gevaarlijk iets voor totalitaire staten, maar voor een vrij volk betekent zij kracht. Er zijn enige fundamentele feiten, die niet over het hoofd gezien mogen worden, opdat niet kan worden gezegd: „Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is”. Wij moeten nooit vergeten, wat het communisme eigenlijk is. Communisme is veel meer dan een economisch systeem. Het is een totale levensfilosofie: atheïstisch en volkomen in tegenstelling tot alles wat ons dierbaar is.

Wij geloven in een alwijze Schepper. Het communisme leert dat alles wat bestaat als gevolg van de onophoudelijke beweging van de natuurkrachten tot stand is gekomen. Wij geloven in de waardigheid van de mens. Het communisme zegt dat menselijke wezens niet meer zijn dan beesten van hogere orde. Daarom aarzelt het communisme niet diegenen te vernietigen, die het in de weg staan. De Russische communisten liquideerden in hun opgang naar de macht miljoenen landgenoten.

De Chinese communisten ruimden tientallen miljoenen, misschien wel 30 miljoen mensen uit de weg. Wij geloven in een zedelijke gedragslijn. Het communisme ontkent ingeboren goed of kwaad. Voor de communist heiligt het doel de middelen. Mensen, die deze leer aanhangen, hebben eer noch geweten. Geweld, misleiding, leugens en verbreken van beloften zijn volkomen gerechtvaardigd.

Wij geloven in godsdienst als een levenswijze, voortspruitend uit ons geloof in God. Het communisme zegt dat alle godsdienst moet verdwijnen, omdat hij de geest van de wereldrevolutie belemmert. Earl Browder, lange tijd leider van de communistische partij in de Verenigde Staten, zeide: „...wij communisten maken geen onderscheid tussen goede en slechte godsdiensten, want ze zijn allemaal slecht”. Deze atheïstische, verlagende, maar militante filosofie wordt gesteund door de sterkte en de hulpbronnen van een groot land met 210 miljoen mensen en een snel groeiende economie. Bovendien heeft het communisme nog een rijk opgebouwd van nog eens 700 miljoen. Behalve dat heeft het in alle landen van de vrije wereld agenten, wier doel het is de bestaande sociale orde omver te werpen en deze landen onder de rode vlag te brengen.

Het voornaamste doel van de communisten — vergis u niet — is iedere gemeenschap te vernietigen, die zich houdt aan de beginselen van geestelijke, economische en politieke vrijheid, de mens in zijn rechtchapenheid.

Veronderstel dat Amerika onder communistische heerschappij kwam. Wat zou het gevolg van zo'n ramp zijn? In de eerste plaats zou de zetel van de regering van Washington naar Moskou worden overgeplaatst. William Z. Foster, het voormalige hoofd van de communistische partij in de Verenigde Staten, heeft dit gezegd: „Wanneer een communist President wordt — en die dag komt, zo zeker als de zon opgaat — zal de regering niet een kapitalistische regering zijn, maar een Sovjet regering, en achter die regering zal dan het rode leger staan om de dictatuur van het proletariaat kracht bij te zetten”.

Wat zou dat betekenen in ons dagelijks leven? Zouden wij eigen woningen hebben? Woonkwartieren zouden ons worden aangewezen en wij zouden huur aan de staat betalen. Zouden wij eigen boerderijen hebben? Onze boerderijen zouden worden gecollectiviseerd en het eigendom van de staat worden en wij zouden ze drijven onder toezicht van de staat. Zouden wij een onderneming kunnen beginnen en mensen

aannemen om voor ons te werken? Door dit te doen, zouden wij misdadigers worden. Zouden wij kunnen werken waar wij wilden? Wij zouden werken wanneer, waar en hoe ons zou worden gezegd — door de regering. Geen vakverbonden zoals wij ze kennen zouden mogen bestaan, noch kamers van koophandel, landbouworganisaties of andere organisaties. Wat zou met onze bankrekeningen gebeuren? Alles boven een klein bedrag zou worden geconfiskeerd. De rest komt onder staatscontrole. De staat neemt onze verzekering over. Behalve een paar zeer persoonlijke dingen zouden wij na ons overlijden niet aan onze gezinnen kunnen nalaten. Reizen door het land zou alleen mogelijk zijn na toestemming van de politie. Wij zouden niet naar het buitenland kunnen gaan of een buitenlander huwen zonder speciale toestemming van de staat. Wij zouden zelfs niet vrij kunnen schrijven aan vrienden in andere landen. Onze kinderen zouden naar scholen gaan, die voor hen worden uitgekozen en zo lang als de staat het goed vindt. Lenin heeft eens gezegd: „Geef ons een kind acht jaar lang en het zal altijd een Bolsheviek zijn”.

Onderwijzers zouden alleen datgene mogen onderwijzen wat de staat goed keurt. Foster zeide: „Onze onderwijzers moeten nieuwe schoolboeken schrijven en de geschiedenis herschrijven vanuit een Marxistisch standpunt”. Tot een kerk behoren zou zeker discriminatie en straffen van allerlei soort voor ons en onze gezinnen tot gevolg hebben. De meeste kerkgebouwen zouden musea of warenhuizen worden.

Geen werkelijk compromis is mogelijk met zulk kwaad als dit.

Bestaat er waarlijk gevaar dat zo'n ramp ons kan overkomen? In antwoord op die vraag behoef ik slechts dit schokkende feit mede te delen:

In veertig jaren heeft het communisme, door list en geweld, meer mensen onder zijn juk gebracht dan het totaal aantal Christenen bedraagt, dat nu in de ganse wereld leeft. En het Christendom bestaat bijna 2.000 jaren.

Wij durven de ijver van de communisten niet te onderschatten, noch hun doelstellingen, noch hun macht. Doen wij dat wel, dan zou dat onze ondergang wel eens kunnen betekenen.

Ik was in de Sovjet Unie de vorige herfst en gebruikte veel van mijn tijd met de goede, eerlijke en hard werkende landarbeiders. Ik ben er zeker van, dat het Russische volk de vrede wenst. Maar ik zag geen bewijs, dat de communistische leiders hun plan om de wereld te onderwerpen hebben gewijzigd, hetzij met economisch, hetzij met militaire middelen.

...Wat moeten wij doen om dit goddeloze, wreed-materialistische systeem het hoofd te bieden? ... Laten wij allen ons leven richten naar de wil van God! Dat het toch nimmer zal gebeuren, dat „Mijn volk wordt uitgeroeid, omdat het zonder kennis is”.

DE TERUGKEER VAN DE JODEN

door

GEORGE Q. MORRIS

LID VAN DE RAAD DER TWAALVEN

Mijn waarde broeders en zusters, ernstig bid ik, dat de Here mij zal leiden in wat ik nu ga zeggen. Deze morgen zette President Moyle duidelijk de leerstellingen van de Kerk uiteen met betrekking tot de komst van de Heiland. Nu dacht ik dat het goed zou zijn drie tekenen te noemen, die de Heer gaf om door ons te worden waargenomen en wanneer wij ze zouden zien, dat wij dan zouden weten dat Hij wederom zijn hand had uitgestrekt om het laatste voorbereidende werk voor de komst van het duizendjarig rijk te volbrengen.

Het eerste van deze tekenen was de herstelling van het evangelie van Jezus Christus. Dat heeft 130 jaar geleden plaats gehad. De Kerk spreekt voor zichzelf. Haar literatuur, haar geschriften, meer dan een miljoen getuigenissen van de lippen en levens van leden van de Kerk spreken tot de wereld en zeggen dat datgene volbracht is, waartoe de Heer zijn hand heeft uitgestrekt, en het is goed waarneembaar, dat het zich snel over de wereld verbreidt.

Zondag een week geleden organiseerden onze vertegenwoordigers een stake in Australië en dezelfde dag een in Engeland. Onze tempels omspannen de wereldbol. Onze mensen zijn op alle continenten en in de meeste landen van de wereld. God gaat voorwaarts met dit zijn koninkrijk.

Een ander teken van groot gewicht was het verrijzen van een boze macht. Broeder Benson heeft er reeds met grote nadruk op gewezen: het communisme. In de eerste afdeling van Leer & Verbonden verkondigde de Heer officieel en formeel aan de wereld de herstelling van de ware en levende Kerk en riep alle mensen toe naar de boodschap van zijn dienstknechten, die Hij in de wereld zond, te luisteren en deze aan te nemen.

Ook zeide Hij: „Want Ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil, dat alle mensen zullen weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied”. (L. & V. 1 : 35) Ik geloof dat dit punt van grote betekenis is. De Heiland was zich de heerschappij van Satan over de wereld in het algemeen bewust en noemde hem de vorst dezer wereld, doch op een speciale manier heeft hij zich gemengd in de politiek van de wereld, onder de naties van de wereld en reeds bijna een milliard mensen onderworpen en door een verderfelijke, bloeddorstige en dodelijke filosofie de dood van millioenen veroorzaakt en bijna een milliard mensen in slavernij gebracht. Nu wil ik één ding onder uw aandacht brengen. Broeder Benson heeft

gezegd, dat zij zich voor wereldheerschappij hebben verklaard en dat hun doel de vernietiging is van alle regeringen in de wereld. Maar laat mij u deze uitspraak van God voorlezen: „Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in eeuwigheid niet zal verstoord worden, en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vernalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. (Dan. 2 : 44)

Ik geef u mijn getuigenis dat dit besluit van God gehandhaafd zal worden. Het is aan ons leden van Gods Koninkrijk — ons in alle eenvoud te wijden aan Zijn dienst. God lief te hebben met ons ganse hart en onze medemensen als onszelf en dit evangelie van zaligmaking te leven en aan de wereld te verkondigen is het enige middel om haar te redden.

Een derde teken is Gods belofte dat Hij de Joden naar Jeruzalem zou brengen. Ik denk dat wij nu niet meer kunnen zeggen, dat de Joden bezig zijn met zich in Jeruzalem te verzamelen, maar dat zij daar *vergaderd zijn*. De laatste immigratie komt later naarmate zij het land meer ontwikkelen en anderen zich bij hen voegen.

In een onlangs verschenen artikel werd dit gezegd: „Ongeveer twee miljoen Joden zijn teruggekeerd om land te ontginnen, dat eeuwen lang braak heeft gelegen. Binnen weinig meer dan tien jaren zijn stinkende moerassen in vruchtbare valleien veranderd. Boomgaarden bloeien nu op de steenachtige hellingen der heuvels. Boerderijen hebben de woestijn doen uitspruiten en steden zijn gebouwd op plaatsen van oude nederzettingen.

Deze onderneming begon in 1880, toen pogroms tegen de Joden hen uit Europa verdreven. Druppelsgewijs kwamen zij Palestina binnen. In 1909 begon een aantal gezinnen huizen te bouwen op de zandduinen buiten Jaffa, met schoppen en kruiwagens. Zo ontstond Tel Aviv, hetgeen „lenteheuvel” betekent, de grootste stad van Israël, de eerste geheel Joodse stad die na twee duizend jaar werd gebouwd. „De Pioniers — zoals zij hun boeren noemden — kwamen uit landen vanwaar de Joden waren verdreven en waar zij geen land konden bezitten. Het waren gewapende boeren die het Verdedigingsleger vormden, wat ons aan de Profeet Nehemia doet denken, die zeide: „Die aan de muur bouwden, en die den last droegen, en die oplaadden, waren een ieder doende met zijn eene hand aan het werk, en de andere hield het geweer”. (Nehemia 4 : 17)

In 1948, toen de bevolking 600.000 zielen bedroeg, werd de Onafhankelijkheidsverklaring uitgevaardigd en werd de Staat Israël gevestigd. Tegenover een leger van 35.000 Joden stond een leger van bijna 80.000 Arabieren. In ongeveer negen maanden werd de vrede getekend en een bestuur ingesteld. Meer dan 53 miljoen bomen werden geplant. Het Woud der Martelaren heeft zes miljoen bomen, een voor elke Jood, die in het Europa der Nazi's het leven verloor.

De volgende verklaring van een schrijver is zeer interessant:

„Merkwaardig is het, dat toen de Staat Israël in 1948 werd herboren, deze 600.000 inwoners telde, hetzelfde aantal, dat volgens de Bijbel door Mozes uit de Egyptische slavernij werd bevrijd. Nu telt de bevolking twee millioen, hetzelfde aantal, dat naar gezegd wordt, het oude koninkrijk van Salomo bevolkte, toen Israël op het hoogtepunt van zijn glorie was. Daarom mogen wij nu zeggen, dat de Joden naar Palestina zijn teruggekeerd. In een land, een tiende van de grootte van Utah, hebben zij bijna een half millioen meer mensen dan wij in onze gehele Kerk. De bevolkingsdichtheid in Palestina is ongeveer 258 per vierkante mijl en dus groot. Die van Utah is ongeveer tien per vierkante mijl. Wij mogen hier denken aan de woorden van Jesaja: „Maakt een geschal, juicht te zamen, gij woeste plaatsen Jeruzalems, want de Heere heeft zijn volk getroost, Hij heeft Jeruzalem verlost. De Heer heeft zijnen heiligen arm ontbloot voor de oogen aller heidenen, en al de cinden der aarde zullen zien het heil onzes Gods.” (Jes. 52 : 9, 10)

Dit ziet naar de tijd, dat de Heer Jezus Christus op de Olijfborg zal staan en de mensen zich om die berg zullen verzamelen. Dan zullen zij vragen: „Wat zijn deze wonden in uw handen?” Dan zal Hij tot hen zeggen: „Het zijn de wonden, waarmede Ik geslagen ben in het huis mijner liefhebbers”. Dan zullen zij Hem erkennen, Jezus de Christus, de Verlosser van de wereld.

Ik verklaar voor u, mijn geliefde broeders en zusters, dat Jezus Christus de Verlosser der wereld is, de Zoon van de Levende God. Wij kunnen Hem niet gedeeltelijk aanvaarden als een wijsgeer, als niet meer dan de volmaakste mens die ooit heeft geleefd. Wanneer wij dat doen, verwerpen wij zijn oppermacht en zijn goddelijkheid. Hij is de God van Israël en de God van de gehele wereld. Hij is de Jehova van de oude geschriften en God, de Heiland van de nieuwe. In Zijn handen heeft God alle dingen gegeven en Hem macht gegeven over alle naties — alle vlees en Hij oefent die macht uit.

Mededeling:

Het is gebleken, dat sommige leden de namen Jongkees met elkander verwarren. J. P. Jongkees is de 1e Raadgever in het Zendingsbestuur, Nassaukade 20, Voorschoten en A. D. Jongkees is de Assistent-redacteur van „De Ster”, Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen.

In onze kortzichtigheid schijnt alles een en al verwarring te zijn, doch een zekere lijn is duidelijk zichtbaar. Deze drie dingen zijn tot stand gebracht, zoals Hij Zijn discipelen vertelde dat zou gebeuren, toen Hij met hen op de Olijfberg zat. Alle andere dingen zal Hij ook tot stand brengen. Wij zien nu weer een opstand als die welke plaats had bij het ontwerpen van de wereld, toen Lucifer opstond en brutaalweg voorstelde dat hij de Verlosser zou zijn en God en Jezus Christus trachtte te onttronen en de wereld in slavernij te brengen.

Welnu: de geschiedenis herhaalt zich; dezelfde duistere macht heeft verklaard de wereld te zullen onderwerpen. God heeft gezegd, dat Zijn koninkrijk alle naties van de wereld zal verbrijzelen. Het is duidelijk wat gebeuren gaat: de tijd zal komen dat Satan opnieuw, door de macht van de Eniggeborene, terneer zal worden geworpen en Jezus Christus oppermachtig zal regeren. Allen die de volheid van Zijn evangelie zullen geloven en aanvaarden en zich met hun ganse hart aan de opbouw van Zijn koninkrijk willen wijden, zullen met Hem zalig en geëerd worden. Zij, die dat niet willen, moeten noodzakelijkerwijs worden uitgeworpen.

Ik geef u mijn getuigenis dat dit de Kerk en het koninkrijk van God is, door Hem gevestigd en dat nooit terneer zal worden geworpen; dat Joseph Smith een Profeet van de levende God is; dat David O. McKay Gods Profeet voor de wereld is in deze dagen. Ik geef u dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

DE DODE ZEE-ROLLEN

Was het Christendom er eerder dan Christus?

door Dr. O. Preston Robinson

(Overgenomen uit de Church Section van de Deseret News) V

OUDE GESCHRIFTEN GETUIGEN VAN CHRISTUS

Op zekere dag, toen de Joden Jezus bedreigden, zeide Hij:
„Onderzoek de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het, die van Mij getuigen” (Joh. 5 : 39).
Ofschoon deze aansporing om „de Schriften te onderzoeken” in deze tijd op ons van toepassing is en op alle generaties van de zending van

de Heiland af van toepassing is geweest, is het van belang de speciale omstandigheden in aanmerking te nemen die bestonden toen Jezus deze woorden sprak. De Joden hadden Hem becritiseerd omdat Hij op de Sabbat een zieke had genezen. Toen Jezus hen antwoordde met te zeggen: „Mijn Vader werkt tot hier toe en Ik werk ook”, waren zij des te meer verlangend Hem te doden omdat Hij niet alleen de Sabbat had geschonden, maar ook omdat Hij had gezegd, dat God Zijn Vader was. Toen berispte Jezus hen vanwege hun blindheid, er op wijzende, dat zij de Schriften onderzochten in de hoop daarin het eeuwige leven te vinden, terwijl diezelfde Schriften, welke zij onderzochten, van Hem getuigden.

Welke waren die Schriften die de Joden onderzochten en die van Jezus getuigden? Het Nieuwe Testament, dat zo uitgebreid en gedetailleerd vermeldt dat Jezus de Christus is, de Zoon Gods, bestond toen nog niet. Het Evangelie van Johannes werd minstens 25 jaren na de kruisiging geschreven.

Blijkbaar verwees Jezus — gedeeltelijk althans — naar de kronieken die wij nu kennen als het Oude Testament. In het boven vermelde hoofdstuk van het Johannesevangelie lezen wij ook dat Jezus zeide: „Want indien gij Mozes geloofdet, zoo zoudt gij Mij gelooven; want hij heeft van Mij geschreven” (Joh. 5 : 46).

Ofschoon het Oude Testament veelvuldig op indirecte wijze van de komende geboorte en zending van Christus getuigt, zijn er, naar men gelooft, slechts een beperkt aantal directe verwijzingen, die speciaal op Hem betrekking hebben. ¹⁾

Enige van de meest bekende zijn van Jesaja. Bijvoorbeeld:

„Daarom zal de Heere zelf ulieden een teeken geven. Zie, eene maagd zal zwanger worden, en zij zal eenen zoon baren, en zijnen naam Immanuel heeten” (Jes. 7 : 14).

„Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijnen schouder; en men noemt zijnen Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst” (Jes. 9 : 5).

In het 53ste hoofdstuk spreekt Jesaja over het leven, dat de Messias zal moeten leiden. De grote profeet zeide, dat Hij zou ”veracht en verworpen worden — een man van smarten en verzocht in Krankheid. Men heeft zijn graf bij de goddelozen gesteld en Hij is bij den rijke in zijnen dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in zijnen mond geweest is” (Jes. 53 : 3, 9).

Wat het getuigenis van Mozes in Deutoronomium 18 : 15 betreft, wij lezen daar:

„Eenen profeet uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de Heere, uw God, verwekken: naar hem zult gij hooren”. Dat zou op de komst van Christus betrekking kunnen hebben. In de eerste vijf, door Mozes geschreven boeken van het Oude Testament, is geen andere directe verwijzing die als een profetie over Christus' komst is

uitgelegd, behalve de algemene belofte aan Abraham en mogelijk ook de profetie van Bileam. (Gen. 18 : 18; Numeri 24 : 17-19). Andere verwijzingen, die als profetieën over de Messias zijn uitgelegd, staan in negen boeken van het Oude Testament vermeld.²⁾

ANDERE GESCHRIFTEN

Bestonden er dan ten tijde van Jezus nog andere geschriften, die van Hem als de Christus getuigen, de Zoon van de levende God? Toen Jezus zeide: „Onderzoekt de Schriften... deze zijn het, die van Mij getuigen, kon Hij toen niet alleen de boeken, die nu deel uitmaken van het Oude Testament, hebben bedoeld, maar ook die „andere geschriften“? In hoeverre getuigen deze van Hem?

In verschillende boeken van de Pseudepigrapha, waarvan delen en fragmenten onlangs in grotten aan de oever van de Dode Zee werden gevonden, worden ongeveer veertig teksten aangetroffen, die direct of indirect van de komst van de Messias getuigen. Deze oude boeken nu, vormen een andere getuige, dat Jezus de Christus is, de Goddelijke Zoon van de levende God.

EEN VOORBEELD UIT HET BOEK VAN HENOCH:

„En van den beginne was de Zoon des Mensen verborgen, en de Allerhoogste bewaarde Hem in de tegenwoordigheid van Zijn macht, en openbaarde Hem aan de uitverkorenen. En de broederschap van de uitverkorenen en heiligen zal worden gezaaid en alle uitverkorenen zullen die dag voor Hem staan”.

VERDER:

„Want Ik en Mijn Zoon zullen met hen (de kinderen der aarde) voor immer in de paden der gerechtigheid in hun leven verenigd zijn; en gij zult vrede hebben: Verheugt u, gij kinderen der gerechtigheid”.

Dit zijn een paar van de profetieën betreffende de komst des Heren van de grote Profeet Henoch.

VAN DE PATRIARCH SIMEON:

„Dan zal de Machtige Israëls Shem verheerlijken, want de Here God zal op aarde verschijnen en zelf mensen redden”.

„Want de Here zal als het ware een Hoge Priester verwekken uit Levi en uit Juda als het ware een Koning. Hij zal alle niet-Joden en het geslacht Israëls redden”.

VAN DE PATRIARCH LEVI:

„En door u en door Juda zal de Here onder de mensen verschijnen, ieder mensenras verlossende. En uw leven zal van het erfdeel des Heren zijn en Hij zal uw veld en uw wijngaard zijn”.

„De Ster”

„En zie, Ik ben vrij van uw goddeloosheid en overtredingen, die gij aan het einde der eeuwen zult begaan (tegen de Verlosser der wereld, Christus, goddelooslijk handelend), Israël bedriegende en tot groot kwaad tegen hetzelfde opwekkend van de Here”.

VAN DE PATRIARCH JUDA:

„En na deze dingen zal u een ster van Jacob verrijzen in vrede, en een mens zal opstaan gelijk de Zoon der Gerechtigheid, met de kinderen der mensen wandelend in zachtmoedigheid en gerechtigheid; en geen zonde zal in hem worden gevonden”.

VAN DE PATRIARCH ZEBULUN:

„En na deze dingen zal de Here zelf daar aan u verschijnen, het Licht der Gerechtigheid, en gij zult tot uw land terugkeren en in Jeruzalem zult gij hem zien, om zijns naams wil”.

VAN DE PATRIARCH DAN:

„Want de Here zal in het midden daarvan (Jeruzalem) zijn en de Heilige Israëls zal over haar regeren (in nederigheid en armoede) en die in hem gelooft, zal onder de mensen in waarheid regeren”.

„En de dingen die gij van uw vader hebt gehoord, zult gij uw kinderen mededelen (dat de Verlosser van de niet-Joden u moge ontvangen: want Hij is waarachtig en verdraagzaam, zachtmoedig en nederig, en onderwijst door zijn werken God's wet”).

VAN DE PATRIARCH ASHER:

„Totdat de Allerhoogste de aarde zal bezoeken, zelf komende (als een mens, met de mensen etende en drinkende) en het hoofd van de draak in het water vermorzelend. Hij zal Israël en alle niet-Joden redden”.

VAN DE PATRIARCH JOSEPH:

„En ik zag dat uit Juda een maagd was geboren, dragende een linnen kleeid; en dat uit haar was geboren een lam (vlekkeloos): En aan zijn linkerhand was als het ware een leeuw, en alle beesten vielen hem aan, en het lam overwon hen en vernietigde hen en vertrad ze onder zijn voet. En om Hem verheugden engelen en mensen zich en het gehele land”.

„Gehoorzaam daarom, mijn kinderen, de geboden des Heren en geef eer aan Levi en Juda, want uit hen zal het Lam Gods voortkomen, die de zonde der wereld wegneemt, een die all niet-Joden en Israël redt. Want Zijn Koninkrijk is een eeuwig durend Koninkrijk, dat niet zal vergaan”.

VAN DE PATRIARCH BENJAMIN:

„En de Twaalf Stammen zullen tezamen daar vergaderd worden en alle niet-Joden, totdat de Allerhoogste Zijn zaligmaking zal zenden in het bezoek van een enig geboren profeet (en hij zal de tempel binnen-

gaan en daar zal de Here smadelijk bejegend worden en aan een boom worden geheven. En de voorhang van de tempel zal gescheurd worden en de Geest Gods zal tot de niet-Joden gaan, gelijk vuur dat zich voortplant. En Hij zal van Hades opstijgen en van de aarde naar de Hemel opvaren en ik weet hoe nederig hij op aarde zal zijn en hoe glorieus in de Hemel". „Dan zullen wij ook verrijzen, een ieder over onze stam, aanbeddende de Koning des Hemels (die op aarde verscheen in de gedaante van een mens in nederigheid. En zo velen als in Hem op aarde geloven, zullen zich met Hem verheugen”).

Dan zullen ook alle mensen opstaan, sommigen tot heerlijkheid en sommigen tot schande".

VAN DE PROFEET MOZES:

„En ontvang nu dit schrijven opdat gij zult weten hoe de boeken te bewaren, die ik u zal overdragen. En gij zult deze in orde brengen en ze zalven met olie en ceder en ze weg zetten in aardenvaten in de plaats welke Hij maakte vanaf het begin van de schepping der wereld, opdat Zijn naam zou worden aangeroepen tot de dag der bekering in de bezoeking waarmede de Here hen zal bezoeken in de voleinding der dagen”.

UIT DE ZADOKIETISCHE KRONIEKEN:

„En door Zijn Messias zal Hij hun Zijn heilige geest bekend maken, en Hij is waarachtig, en in de ware verklaring van Zijn naam zijn hun namen”.

„Zij zullen niet tot de vergadering van het volk worden gerekend en in deszelfs register zullen zij niet worden geschreven, vanaf de dag toen in de Enige Leraar vergaderd werd totdat de Messias uit Aäron en Israël zal opstaan”.

Dit zijn enkele testamenten uit oude geschriften, nu bekend als de Pseudepigrapha. Zij leveren een ander bewijs dat Jezus de Christus is en dat Zijn zending door God was bepaald.

Deze oude geschriften nu, konden mogelijk aan Jezus bekend zijn en Hij kan naar deze verwezen hebben, toen Hij zeide: „Onderzoek de Schriften”. Zij getuigen in elk geval van Hem en kunnen, naarmate zij beter bekend worden, meerder belangrijk bewijs vormen voor hen die twijfelen dat Jezus Gods Zoon is en de auteur van het eeuwig Evangelie.

De ontdekking van oude kronieken in de grotten aan de Dode Zee en de aandacht die zij nu op deze oude Pseudepigraphische geschriften vestigen, welke voorheen slechts aan enkele geleerden bekend waren, kan wel eens blijken een van de belangrijkste op godsdienstig gebied te zijn in de gehele geschiedenis.

¹⁾ Joh. 5 : 39, 46.

²⁾ Zie Psalm 2, 16, 34, 40, 45, 68, 72, 89, 110. Zie ook B. v. M. 3 Nephi, hoofdst. 15.

Pinkster - CONFERENTIE 1960

Als alle jaren werd ook dit jaar de Pinkster-Conferentie van de O.O.V. in de Nederlandse Zending in Rotterdam gehouden en wel op de dagen 4, 5 en 6 juni 1960.

Voor de Zang- en Dansavond was de Emporiumzaal afgehuurd, waar ruimte genoeg was voor spelers en publiek. De opvoering onder de titel „Er is maar Eén” beoogde naar voren te brengen, dat er maar één God is voor alle mensen, onverschillig welk ras of welke nationaliteit. De broederschap tussen een groep oude pioniers en een Indiaanse stam, die ontstond na de prediking van het Evangelie, werd tot uiting gebracht in een gemeenschappelijk feest, waarbij een groep jongens en meisjes op mooie wijze enkele groepsdansen uitvoerden. Hiermede werd de uitspraak bewezen: „Volkeren, die samen kunnen dansen en zingen, kunnen ook samen leven in vrede”.

Na afloop van de opvoering was er gelegenheid tot dansen, waarvan een dankbaar gebruik werd gemaakt. Wij zagen kleine kinderen en grijsaards op de vloer. Hier past een woord van lof voor de muziek, die gespeeld werd door „The Sincere Jazzband”.

Zondagmorgen begon de ochtendvergadering om 10 uur in het kerkgebouw van Rotterdam Noord. Aan één kant op het podium was een levensgrote figuur geplaatst met ketenen om hem heen, voorstellende „Jan de Wereld”, terwijl alle toespraken in deze vergadering een onderwerp behandelden, waarmee werd aangetoond hoe de mens in het algemeen door zonden aan Satan wordt gebonden, evenals „Jan de wereld” aan ketenen gebonden was.

In de middagdienst stond dezelfde figuur van „Jan de Wereld” op het podium, doch nu bekleed met een wapenrusting. Ook in deze vergadering kwam in elke toespraak duidelijk naar voren hoe de mens zich een geestelijke wapenrusting kan verwerven om staande te blijven en bestand te zijn tegen de aanvallen van Satan.

De leuze voor het komende O.O.V. jaar werd voorgesteld en deze luidt: „Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk mijn discipelen, en gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal U vrijmaken”. (Joh. 8 : 31-32).

Het is dus deze waarheid, die „Jan de Wereld” vrijmaakt en wapent. In deze vergadering werden onderscheidingen uitgereikt door Gouden Arenleester, Erebij en Voorlopers.

Dezelfde zondagavond om 8 uur werd een aanvang gemaakt met het O.O.V. Muziek Festival programma onder de titel „Op Weg naar de Tempel”. De inhoud hiervan gaf de geschiedenis weer van een jong

paar, dat vlak voor hun huwelijk kennis maakte met zendingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die hun het Evangelie leerden. De opvoering vond haar bekroning in het tempelhuwelijk van dit jonge paar. Opmerkelijk was de mooie samenwerking van de verschillende muzikale groepen.

De volgende morgen vroeg, om 6.15 uur, waren er velen samengekomen in het Kralingse Bos, waar de vergaderde Heiligen der Laatste Dagen een mooie en opbouwende getuigenisvergadering hielden. Het was hartverwarmend naar deze sterke getuigenissen te luisteren. Het stemt een ieder dankbaar, dat zowel oud als jong zijn getuigenis gaf en het is een hoopvol verschijnsel in de Nederlandse Zending dat onze jongeren zo een brandend getuigenis in het hart dragen. Met een rustige zekerheid kunnen wij de toekomst tegemoet zien, want met deze jeugd nu, zullen wij goede leiders later hebben.

Hierop volgde om 10 uur v.m. het uitreikings programma, waar I.A.O.'s (Individuele Activiteit Onderscheidingen) werden uitgereikt. Het aantal onderscheidingen bedroeg dit jaar 50, tegen 34 het vorig jaar, waaruit alweer vooruitgang en groei onder onze jeugd valt te constateren. Direct hierop aansluitend was er een korte Leiders Vergadering, waarin het nieuwe tijdschema voor O.O.V. vergaderingen in het nieuwe O.O.V. jaar werd bekendgemaakt. Er werd van gedachten gewisseld en enkele vragen werden opgelost.

In dezelfde tijd was het Sportprogramma op het Excelsior Sportterrein in volle gang, terwijl belangstellenden voor de Floriade in een afgehuurde bus hun weg vonden naar de bloemententoonstelling.

Om 4 uur 's middags werd gemeenschappelijk geëindigd in de kerk in Rotterdam Noord.

In tegenstelling tot andere jaren waren er dit jaar slechts een handvol zendingen aanwezig op de Conferentie. Dit waren de zendingen, die beslist nodig waren voor de leiding en organisatie van deze dagen. Alle andere zendingen hadden besloten hun kostbare tijd in de dienst des Heren te besteden en te trachten in deze dagen zoveel mogelijk mensen aan de deur te ontmoeten.

Velen hebben meegewerkt, velen zijn wij onze dank verschuldigd. Het voert te ver om alle namen van alle medewerkers te noemen, doch ons past een woord van dank aan de Elders Adrian P. Van Mondfrans en Richard P. Van Dam, die bij het ter perse gaan van dit verslag reeds van hun zending zullen zijn ontslagen. Alles wat op zaterdag en zondag naar voren werd gebracht was door deze Elders zelf geschreven en samengesteld.

Verkwikt en versterkt ging een ieder huiswaarts. Zowel de geestelijke als de stoffelijke mens was deze dagen niets te kort gekomen, dank zij de juiste voeding die hij ontving uit de toespraken, opvoeringen, muziek en... de heerlijke soep, broodjes en dies wat meer zij, en we eindigen met te zeggen: „Tot ziens in 1961!”

Het woord van wijsheid

EN DE OPSTANDING

Het is naar aanleiding van een verzoek, dat mij een dezer dagen bereikte, dat ik het onderwerp „Het Woord van Wijsheid” weer eens ter hand neem en wel met betrekking tot de Opstanding of beter gezegd: tot de omstandigheden, waaronder wij na de opstanding zullen verkeren, want het is deze betrekking, die het 89ste hoofdstuk van Leer & Verbonden zijn enorme belangrijkheid voor de mensen verleent en die haar stempel drukt op de eeuwige strekking van deze openbaring, doch waarvan de wereld zich in het geheel niet bewust is en sommige kerkleden niet voldoende.

„Het Woord van Wijsheid is niet belangrijk, het is immers maar bij wijze van groet gegeven en niet als gebod of dwang”, is het stramien, waarop meermalen verder wordt geborduurd.

Laten wij beginnen met dit voorop te stellen: „Niets wat God Zijn kinderen openbaart, is onbelangrijk. Onbelangrijke goddelijke openbaringen bestaan niet.

God is eeuwig en alles wat Hij Zijn dienstknechten de Profeten openbaart, heeft min of meer met ons eeuwigheidsbestaan te maken.

„Laat de plechtige ernst der eeuwigheid immer in uw gedachten zijn” (L. & V. 43 : 34).

Deze vermaning van Jezus Christus, die gelijk de Vader nimmer iets onbelangrijks zeide, is ernstig genoeg om daar een ogenblik bij stil te staan.

En dat ik het Woord van Wijsheid heb gekozen, is niet alleen ter gevolging van genoemd verzoek, maar ook omdat sommigen (misschien wel velen) van ons die ernst niet voldoende beseffen. Anderen daarentegen, gelijk Broeder Han Gorter in zijn artikel „God zoals ieder van ons Hem kent” opmerkt, schijnen de gehoorzaamheid aan deze gezondheidswet als het alleen zaligmakende te beschouwen, wat echter ook in strijd met Gods bedoeling is. (Zie L. & V. 43 : 35)

In afdeling 89 van Leer en Verbonden lezen wij van de zegenrijke gevolgen, die aan de gehoorzaamheid aan *Gods wil* (vers 2) in dit opzicht zijn verbonden. Voor wat betreft *het tijdelijke welzijn*, zie verzen 18, 20 en 21. Let wel, er staat niet: „en in gehoorzaamheid aan *dit gebod* zullen leven, maar aan *de geboden*. Het is namelijk een ervaringsfeit, dat het nakomen van alle andere geboden ook tot de lichamelijke gezondheid bijdraagt (L. & V. 88 : 124). Voor het geestelijk welzijn, zie vers 19. De zegeningen zijn dus van geestelijke zowel

als van stoffelijke aard. Maar nu zou men kunnen vragen: „Waarom, als de invloed van het W. van W. zich tot in de eeuwigheid uitstrekt, wordt in de openbaring gezegd: „...dat de orde en de wil van God toont voor het *tijdelijk* welzijn van alle heiligen in de laatste dagen”? Omdat de verbetering van dat tijdelijk welzijn voor de heiligen in de dagen van Joseph Smith in de eerste plaats dringend nodig was. Het sterftecijfer in die tijd was hoog en de gemiddelde levensduur van de mensen zeer laag, als gevolg van een verkeerde levenswijze. Wanneer de Profet Joseph Smith de kamer in de School voor Profeten binnenging waar vergaderd zou worden en de broeders daar op hem zaten te wachten, moest hij in een door tabaksrook zwaar bezwangerde atmosfeer zijn goddelijke boodschap overbrengen, terwijl tevens de vloer door tabakssap verontreinigd was. Hij begreep dat dit een wantoestand was en als antwoord op zijn gebed hierover ontving hij de openbaring, nu onder ons bekend als het Woord van Wijsheid.

Het betekende voor de mensen van die tijd een geweldige ommezwaai, ook omdat de toenmalige wetenschap hen in dit opzicht volkomen in de steek liet. Dit is nu anders. Wetenschappelijke onderzoeken van de laatste jaren stellen nu, na 130 jaren, Joseph Smith in het gelijk.

In de eerste plaats dus, moesten de heersende onhygiënische en ongezonde toestanden onder de leiders van de Kerk verdwijnen.

Het tijdelijk welzijn echter is zo innig met het geestelijke verweven, dat deze twee niet van elkander kunnen worden gescheiden. President Brigham Young zegt hiervan o.m. het volgende:

„Wanneer, in alle eeuwen van de wereld, waarvan wij iets weten, er een volk op aarde was, dat door God als Zijn volk werd erkend, heeft Hij het onveranderlijk zowel in geestelijke als in tijdelijke dingen voorschriften gegeven. . . Daar waren William E. McLellin, John F. Boynton en Lyman Johnson, leden van de Raad der Twaalven, Frederick G. Williams, Joseph's tweede raadgever en tweederde van de Hoge Raad bijeen, allen hierover sprekend. Ik ging de Tempel binnen en daagde hen uit aan te tonen waar de Here ooit aan enig mens in de wereld macht verleende om in geestelijke zaken voorschriften te geven en niet tevens in tijdelijke aangelegenheden. Zij konden het niet”.

Deze onafscheidbaarheid zo zijnde, komen wij na enig nadenken tot de conclusie, dat wanneer het lichaam verkeerd wordt behandeld, de geest daar onherroepelijk ook de gevolgen van ondervindt, hetgeen trouwens door de wetenschap en onze ervaring wordt bevestigd. Er bestaat een voortdurende wisselwerking tussen geest en lichaam. Denken wij bijvoorbeeld alleen maar aan dit feit: Minachting van het Woord van Wijsheid verzwakt het geloof en is de eerste schrede op de weg naar de afval.

Niet alleen het lichaam wordt door het gif aangetast, dat er in binnendringt, maar ook de geest, zij het dan natuurlijk op andere wijze. Doch ook de onvernietigbare elementen, in het sterfelijke lichaam, die in de

opstanding in het onsterfelijke lichaam overgaan. Lichaam en geest zijn dan weer verenigd om in der eeuwigheid niet weer te worden gescheiden en het is duidelijk, dat het van de graad van heerlijkheid afhangt, waartoe wij onszelf hebben voorbereid, of deze onsterfelijke lichamen van Celestiale, Terrestriale of Telestiale structuur zullen zijn. Wij hebben dit zelf in de hand! Door het al of niet naleven van *a!* Gods geboden. En dat het Woord van Wijsheid hier een zeer ernstig woord in meespreekt, is eveneens duidelijk.

Dat de opstanding der onrechtvaardigen 1.000 jaren na die van de rechtvaardigen plaats vindt, is niet zo zeer een straf als wel een noodzakelijke en onvermijdelijke periode van reiniging!

Ik besluit dit artikel met een aanhaling van de woorden van wijlen Apostel Melvin Ballard:

„Hij, die de Celestiale Heerlijkheid verwerft, heeft voordeel boven alle anderen. Hij woont in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon. Hij heeft de hoogste leraren. De anderen zullen alles, wat zij leren, uit de tweede of derde hand ontvangen: de Terrestriale van de Celestiale, de Telestiale van de Terrestriale.

Hoe kunnen zij dan ooit hopen even snel vooruit te gaan als zij, die zich aan de hoofdbron laven? Voorts hebben zij, die in de Celestiale Heerlijkheid worden opgenomen, lichamen, die meer verfijnd zijn. Die zijn anders. Vezel en weefsel zijn reiner en heiliger dan die van een Terrestriaal of Telestiaal lichaam. Slechts een Celestiaal lichaam kan de Celestiale Heerlijkheid verdragen, het is aan de Celestiale toestanden aangepast. Telestiale lichamen bijvoorbeeld, zouden de Celestiale Heerlijkheid niet kunnen verdragen, het zou een foltering en een ramp voor hen zijn. Ik heb nergens in de Schrift gelezen, dat er nog een andere opstanding zal zijn, waar wij voor een Terrestriaal lichaam een Celestiaal lichaam kunnen ontvangen. Wat wij in de opstanding krijgen, zal voor eeuwig het onze zijn.”

Het Woord van Wijsheid! . . . Onbelangrijk?

A. D. J.

Hoe komt het, dat een kreupel mens ons niet ergert, en een kreupele geest wel? Daardoor, dat een kreupel mens erkent, dat wij goed lopen, terwijl een kreupele geest juist zegt, dat wij hinken.

Pascal

De vrees,

die het leven van velen beheerst.

„Waar gaat gij heen?” vroeg een Oosters pelgrim aan de pest.
„Ik ga naar Bagdad om vijf duizend mensen te doden.” was het antwoord.

Een paar dagen later ontmoette dezelfde pelgrim de terugkerende pest opnieuw. „Gij hebt gezegd, dat ge naar Bagdad ging om vijf duizend mensen te doden, maar er zijn vijftig duizend gestorven.”

„Neen,” antwoordde de pest. „Ikzelf heb maar vijf duizend gedood, zoals ik u zei, dat ik van plan was. De overigen heeft de vrees gedood.” Bovenstaande korte legende las ik in „In Harmonie met het oneindige” van Ralph Waldo Trine en de inhoud frappeerde mij door de enorme waarheid, die er in schuilt. Hoe dikwijls wordt ons leven niet door vrees beheerst in ogenblikken, dat wij moedig moesten zijn om ons doel te kunnen bereiken. Wij vragen ons af hoe die vrees ontstaat. Vrees ontstaat in de regel door een gebrek aan vertrouwen. Vertrouwen in onszelf, maar voornamelijk vertrouwen in God. Wanneer die vrees ons overvalt staan wij machteloos. Wij willen wel, maar we kunnen niet. De vrees ontnemt ons datgene wat nodig is om ons doel te bereiken: *vertrouwen*.

„Le craint c'est le mort.” zegt de Fransman, hetgeen letterlijk wil zeggen, dat de vrees, de angst of de bangheid de dood betekent. In werkelijkheid is dat zo: Niet wij, maar onze verlangens, onze toekomst gaan er aan dood. Dit is feitelijk nog erger. God heeft ons allen, zonder uitzondering, gaven op ons levenspad meegegeven, die wij dienen te ontplooiën en te gebruiken om van ons leven te maken wat Hij van ons verwacht. Dat is onze plicht.

Begrijpen wij die plicht en hebben wij voldoende vertrouwen in de gaven, die wij van God hebben ontvangen, dan behoeven wij ook geen vrees te hebben voor mislukking en zullen wij zeker slagen. Twijfelen wij, dan ontstaat die vrees en dan is het vrijwel zeker, dat wij zullen verliezen.

Het is een zuiver menselijke eigenschap, dat wij, wanneer wij hebben verloren, daarvan niet onszelf, maar anderen de schuld trachten te geven. Kunnen we op een bepaald moment niet iemand vinden, die wij onze mislukking in de schoenen kunnen schuiven, dan wijten wij het aan de omstandigheden, die, zoals wij zeggen, tegen ons waren. Wij vergeten daarbij, dat ons geloof in onszelf, in God dus, Die ons wel degelijk alle capaciteiten heeft gegeven om ons doel te bereiken, niet sterk genoeg was.

Ik wil hiermee niet zeggen, dat wij altijd zeker van onszelf zijn, dat er nooit eens ogenblikken in het leven van ieder mens, hoe sterk zijn geloof ook mag zijn, zullen komen waarin hij twijfelt. Natuurlijk wel.

Geen mens is volmaakt of weet zich zonder ophouden als een volmaakte te gedragen. Het gaat er alleen maar om, dat wij sterk genoeg zijn, dat ons geloof krachtig genoeg is, om die ogenblikken van twijfel te overwinnen en onverbiddelijk verder te gaan op de eenmaal ingeslagen weg, die onveranderd naar succes moet leiden. Kunnen wij dat, dan zullen wij de tegenslagen, die wij ontmoeten, licht tellen en zij zullen ons niet weerhouden. Kunnen wij het niet en blijven wij twijfelen, dan komen we onverbiddelijk terecht in het leger van mislukten, dat onze aarde voor een deel bevolkt.

Misschien zult u zich afvragen: hoe kan ik weten welke gaven ik bezit? Er zijn er immers zo vele en ze zijn zo verschillend. De ene mens beschikt over deze gave, de andere over die. Hoe vaak gebeurt het niet, dat iemand iets begint waarvoor hij achteraf totaal ongeschikt blijkt te zijn, omdat hij er de capaciteiten niet voor bezit. Ik denk daarbij aan de ouders, die hun kinderen in een bepaalde richting willen sturen omdat die richting in hun ogen de beste resultaten oplevert. Vaders bijvoorbeeld, die succes in het leven hebben gehad, die iets hebben bereikt, willen graag dat hun kind die voetsporen volgt in de veronderstelling, dat ook hij daarin volledig zal slagen. Het is goed bedoeld, maar lang niet altijd gaat die vlieger op. Zoonlief kan wel heel anders ingesteld zijn. Was vader een studiekop, zijn zoon kan heel goed totaal ongeschikt zijn voor de studie, maar in een heel andere richting een uitblinker zijn. Ik heb het als jongen meegemaakt, dat een van mijn vrienden, de zoon van een dokter, moest studeren om de eenvoudige reden dat zijn vader arts was geworden. De jongen kon het niet. Hij werd van de éne kostschool naar de andere gestuurd, maar overal mislukte zijn studie. Het kostte handenvol geld, maar toch hield de vader vol. Tenslotte slaagde de jongen voor zijn eindexamen H.B.S. maar toen was hij al ver over de twintig. Van een doktersstudie werd gelukkig afgezien. Men keek alleen nog uit naar een beroep van standing. Hij kwam in opleiding bij de politie, maar zijn inspecteurs-examen haalde hij niet. Hij kon niet leren. Zijn H.B.S.-diploma had hij praktisch cadeau gekregen. Hij is naar Indië gegaan, waar hij een baantje kreeg in de cultures. Na de oorlog kwam hij naar Nederland terug. Hij was in zoverre geslaagd, dat hij wat geld had overgespaard en zich hier in een kleine zaak kon inkopen. Zo heeft hij dan toch een bestaan, maar tevreden is hij niet. Hij had meer kunnen bereiken. Zijn gaven lagen op een heel ander terrein, naar mijn gevoel meer op het gebied van de kunst, waar hij in zijn jeugd enthousiast voor was. Zelf heeft hij dat waarschijnlijk nooit ontdekt en mocht dat wel het geval zijn, dan heeft de starre houding van zijn vader iedere illusie uit de tijd toen hij er rijp voor was om zelf zijn richting te kiezen, wel de kop in gedrukt.

Kijk, hier speelde vrees ook een belangrijke rol, maar niet de vrees waar ik zoeven over sprak. Hier overheerste de wil van de vader en was de

zoon, een minderjarige jongen, te zwak om zich daartegen te verzetten. De vrees, de angst voor de ouderlijke macht, maakte dat hij zijn doel niet bereikte en feitelijk voor een groot deel mislukte. Zijn gebrek aan geloof hield hem ervan terug zijn gaven, die God hem had meegegeven, te ontdekken.

Anderen, die dat wel doen, mislukken, zoals ik straks naar voren bracht, door de twijfel aan de waarheid van hun geloof.

Shakespeare heeft dat eens zo duidelijk gezegd: „De twijfelingen, die wij voelen, zijn verraders. Zij doen ons 't goed verliezen, dat wij konden winnen; omdat wij het waagstuk schromen.”

Onder dat „waagstuk” versta ik het *vertrouwen*.

Het is in de eerste plaats nodig, dat wij ons zelf goed leren kennen, dat wij weten waartoe wij in staat zijn. Ons geloof zal ons daarbij helpen. God wil immers, dat wij slagen. Op Hem kunnen wij dus volledig rekenen als wij ernstig zoeken naar de weg, die wij moeten inslaan om ons doel, dat ook Zijn doel is, te bereiken. Is dat eenmaal het geval dan dienen wij daaraan vast te houden, hoe de omstandigheden ook mogen zijn. Ik zeg dit vooral tegen de jongeren onder mijn lezers. *Laat u nooit door vrees weerhouden en twijfel nooit als u eenmaal uw keuze hebt bepaald. Gij zult slagen, zolang gij uw geloof behoudt.*

Wees dus niet bang als er moeilijkheden op uw weg komen. Ga ze niet uit de weg maar tracht ze met open vizier te bestrijden. God staat achter u. Toon dus een blij gezicht, wat er ook gebeurt, en laat uw gedachten zich niet blijvend bezig houden met moeilijkheden, die zich in de toekomst *misschien* nog kunnen voordoen. Laat het genoeg zijn te weten, dat er moeilijkheden kunnen komen en bedenk wat ge in dat geval zult kunnen doen. Zet die gedachten daarna van u af en denk er niet meer aan. Als het zover mocht komen weet u wat u te doen staat. Dat is genoeg. Ge behoeft geen vrees meer te hebben voor de toekomst.

Vondel, onze grootste dichter, vertelt het u duidelijk:

„De mens lijdt het meest
Door het lijden, dat hij vreest
En dat nooit op komt dagen.”

Zo is het. Dergelijke gedachten veroorzaken een depressie, die, hoe meer wij daaraan toegeven, steeds erger wordt totdat wij er niet meer onderuit komen. Dan zijn wij gebannen in de macht van de vrees en niets zal ons meer gelukken. Wij weten immers al, dat wij verliezen voordat we nog begonnen zijn! Alleen blijmoedige zekerheid kan ons helpen. Zij zal ons de kracht geven alles te bereiken wat wij willen omdat God dit van ons vraagt. Daarom moeten onze gedachten positief zijn bij alles wat wij ondernemen.

Han Gorter. 1)

1) Tevens schrijver van het artikel: „God, zoals ieder van ons Hem kent”. (zie juni-nummer).

Abraham

door J. MEEUWS

*

God's Boodschapper had haar niet bedrogen. Daar ontdekte zij in haar nabijheid een bron. IJlings schepte zij water, en bracht het haar ziel-togend kind en weldra mocht zij het genot smaken, hem te zien her-leven. De jongen was gered! Voorspoedig groeide hij op. Hij bleef een woestijnbewoner, dapper en woelziek, met pijl en boog, zwaard en speer de zandvlakte doorkruisend, op een snel paard of kameel ver-schijnend, waar men hem niet verwachtte, en plotseling weer ver-dwijnend. Wee, wie hem met vijandige bedoelingen naderde! Ontembaar als een woudezel, de vrije zoon der wildernis: zó was Ismaël.

In hem wil ik u tekenen het karakter der volkstammen, die volgens de overlevering uit hem zijn voortgekomen, de Ismaëlieten, de rondzwer-vende Arabieren, thans onder de naam van Bedouïenen bekend. Gehard en roofziek, de vrijheid in hun dorre zandvlakten beminnde boven het meer gedwongen en afgestapt leven in bevolkte streken, leiden deze stammen eeuwen lang hetzelfde leven als hun stamvader Ismaël. In dat onafhankelijk leven, dikwijls rijk aan avonturen, is iets dat sommige, vooral jongere, aantrekt. Dat is niet vreemd; toch is het niet zo benijdenswaardig, als men denkt. Zulke volken blijven altijd op lager trap staan dan de meer beschaafde, zij brengen de wereld weinig zegen aan. Verre boven dapperheid en vrijheidszin staan intellect (geestes-ontwikkeling) en geloof.

Abraham en Sara hadden dus op hun oude dag een zoon gekregen, en hem Izak, dat is „de Lacher” genaamd, omdat zij wel begrepen, dat de mensen er om zouden lachen. Maar ondanks dat, waren zij er mede in de wolken. Het was alsof dat lange wachten hun liefde voor de knaap verdubbelde. Nu eerst gevoelde Abraham zich gelukkig. Hij leefde geheel voor zijn jongen, en dacht met vreugde aan de schone toekomst, die voor hem was weggelegd. Met verhoogde dankbaarheid herinnerde hij zich de beloften van God over de macht van zijn nakomelingen: die zouden immers voortkomen uit zijn Izak, zijn oogappel! En juist dat kind was aanleiding, dat zijn geloof en gehoorzaamheid op een proef werden gesteld, die de kracht van een mens bijna te boven ging. De Here God verscheen hem, en riep hem bij zijn naam: „Abraham!” Onmiddellijk antwoordde hij onderdanig: „Here, hier ben ik; wat hebt gij Uw knecht te bevelen?”

Maar wat moest hij horen? Kon hij zijn oren wel vertrouwen? „Neem uw zoon”, klonk het verpletterende bevel, „neem uw zoon, uw enige,

uw Izak, die gij zo liefhebt, en offer hem Mij ter eer in het land Moria, op de bergtop, die Ik u zal aanwijzen!” — Maar dat kon niet waar zijn! Dát kon toch niet van hem verlangd worden, dat hij zijn enig kind verliezen moest! en op welk een manier! Met eigen hand zijn lieveling het offermes in het hart stoten! zelf hem door de vlammen laten verteren! — Maar hij had het goed gehoord: de eis was ondubbeltzinnig; God had zijn bevel op stellige toon gegeven. Zou hij tegen zijn God opstaan? Hem het recht ontzeggen, dit van hem te eisen? Neen, hij legde zijn oproerig hart het stilzwijgen op en maakte zich gereed, het kostbaar offer te brengen.

Geen klacht kwam over zijn lippen. Sara, Izak, niemand hoorde iets van wat zijn ziel benauwde. Wat een toestand! Zulk een ontzettend geheim met zich om te dragen, en niemand te hebben, voor wie hij zijn hart kon uitstorten! En toch, als hij er met zijn vrouw en kind over gesproken had, zou zijn strijd zeker zijn verzaamd. Zonder twijfel had de moeder haar zoon verdedigd, en gracht, Abraham van zijn plicht af te houden. En Izak? — Het was maar goed, dat hij niets wist, welk een akelig lot hem boven het hoofd hing. Kon zijn leven niet gered worden, tenminst werd hem een lange doosstrijd bespaard.

De voorbereidingen werden gemaakt. Abraham zegt eenvoudig, dat hij met Izak op een heilige plaats een offer gaat brengen. Het hout voor de brandstapel wordt op een ezel geladen, offermes, vuur en touwen medegenomen, en door een paar knechten vergezeld, gaan vader en zoon op weg naar Moria. Hoe verschrikkelijk is het voor Abraham! Iedere schrede brengt hem nader bij die vreselijke plaats, waar hij meer dan zijn eigen leven moet afstaan. O, hij kan zijn kind niet aanzien, dat daar vrolijk aan zijn zijde loopt, onbewust van hetgeen hem wacht.

De derde dag ziet men in de verte de bergtoppen van Moria. Abraham kijkt er wanhopig naar: dáár in de verte, die glinsterende spits, dáár is het! O God! moet het dan werkelijk gebeuren? — Maar nog de Here God, noch een Engel kwam hem tegemoet, om het wrede bevel in te trekken. Welnu dan, hij zal gehoorzamen, wat het ook kost! Een kort bevel aan zijn knechten: „Blijft hier met de ezel,” en hij ging met zijn ter dood gewijd kind verder. Zelf draagt hij mes en vuurpan; Izak is met het hout beladen.

In zichzelf gekeerd, ten prooi aan de folterendste gewaarwordingen, gaat Abraham voort. Izak durft hem niet te storen, maar kan dan eindelijk de vraag niet inhouden, die hem op lippen brandt: „Vader, u vergeet het voornaamste; ik zie wel het hout, het vuur en het mes, maar waar is het offer toch?” — O kind, als gij eens wist, hoe ge uw vader pijnigt! — Abraham bedwingt zijn aandoening en antwoordt kortaf: „God-zelf zal wel voor een offer zorgen, mijn jongen.” Zwijgend gaan zij voort. Eindelijk is de plaats bereikt, het altaar gebouwd, het brandhout opgestapeld, de vader neemt zijn lieveling, bindt hem, legt hem op het hout, met bevende hand grijpt hij het offermes, maar. . .

Goddank! daar klinkt de stem van God's Engel: „Abraham, spaar uw kind! God wil dat offer niet! Hij heeft uw gehoorzaamheid slechts op de proef willen stellen, en Hij heeft gezien, dat gij onvoorwaardelijk Zijn bevelen en geboden opvolgen zal, zodat gij voor Hem alles overhebt, ook het liefste, dat gij bezit!”

Wat een blijdschap! Abraham en Izak vallen elkaar in de armen, buiten staat een woord uit te brengen. Als zij tot zichzelf komen, is hun eerste gedachte: was er nu maar een offer bij de hand, om aan God hun onuitsprekelijke vreugde over deze redding te tonen! Maar wat horen

Het geheim om ons leven zo gelukkig te maken, als in ons vermogen staat, is: het nuttig, matig en eenvoudig te maken.

Charton

* * *

Als men u prijst, neem dan uzelf tot rechter. Vertrouw minder op het oordeel van anderen dan op uw eigen oordeel.

* * *

Alleen wie dwaas durft zijn, heeft kans om wijs te worden.

Jan Ligthart

zij daar in dat kreupelbos? Zij gaan op het geluid af, en zien een ram, met de horens in de takken verward, vruchteloos zich inspannende, om zich los te rukken. Vlug is het dier gegrepen, geslacht, op het altaar gelegd, en, toen de rook omhoogkronkelde, steeg uit het hart van vader en zoon een dankgebed naar de troon van de machtige God.

Dit is wel onbepaalde gehoorzaamheid!

Maar de Israëlieten moesten er nog wat anders uit leren, namelijk, dat God niet eiste, dat men Hem kinderoffers bracht.

Dat hoeft tegenwoordig niet meer bewezen te worden. Behalve bij enkele barbaarse volkstammen komt het in geen sterveling meer op, dat God iets zó afschuwelijks zou willen. Maar in de oude tijd dacht men daarover heel anders; het offeren van kinderen was toen bij zeer vele volken, ook bij de naburen van Israël in zwang, ja bij de Israëlieten zelve vond het nu en dan plaats.

Al vindt u dit uiterst onmenselijk, toch kunnen wij zeer goed nagaan, hoe zij daartoe gekomen zijn. Zij meenden nu eenmaal door het brengen van offers God te kunnen dienen en Hem gunstig voor zich te stemmen. Angst voor Zijn geduchte macht, vooral diep schuldgevoel en vrees voor Zijn toorn droegen hen er toe, voorwerpen van aanzienlijke waarde Hem toe te wijden. Daaruit, meenden zij, kon Hij dan bespeuren, dat

zij Zijn gunst op zeer hoge prijs stelden. En als zij deze gunst in bepaalde mate konden verwerven door het offer van een enkel rund, hoeveel te meer dan door de gave van een groot aantal runderen tegelijk! Maar ver boven de dieren stonden immers mensen! Zo kwamen zij er dus toe, om krijgsgevangenen of slaven te offeren. Deze kon men doden, zonder er zelf iets van te voelen; maar als men nu de godheid wilde bezweren door het allerkostelijkste, wat men bezat weg te geven, wat kon men dan meer geven, dan zijn eigen kind?

Derhalve zag men in die dagen in zo'n kinderoffer geen kwaad, maar zelfs een bewijs van de grootste godsdienstigheid. Later begrepen de vroomste en meest ontwikkelde Israëlieten, dat God deze onnatuurlijke gave niet wilde. Zij drukten hun volk op het hart, dat men, zelfs door het offer van een kind, zijn schuld voor God niet kon bedekken. Dit vroeg Hij slechts: de gerechtigheid lief te hebben en nederig tegenover Hem te zijn.

Ja, dat is de beste hulde, die wij aan God kunnen bewijzen: Zijn wil te doen, onder alle omstandigheden Hem onvoorwaardelijk te gehoorzamen. Dat bevat soms ontzettend veel; want tegenwoordig zegt God nog wel eens tot de mensen: „Offert Mij wat gij liefhebt!” Natuurlijk niet in dezelfde letterlijke zin, als in mijn betoog. Maar wil ik u eens vertellen, op welke wijze Hij nu nog het offer van een kind kan vragen, luistert dan maar: Er is een vader en een moeder, die een enige zoon hebben, hun lust en de hoop van hun ouderdom. En ziet, daar wordt hij geroepen, om, als een Zendeling het Evangelie van Jezus Christus, in een vreemd land en onder vreemde mensen, te verkondigen. Zijn leven kan hierbij op het spel staan. Maar het hangt geheel van de toestemming van zijn ouders af, of hij aan die roepstem gehoor kan geven. Zij kunnen hem beletten, zijn leven in de waagschaal te stellen; dan blijft hij rustig bij hen, hun steun en troost. Maar, denken zij, dan houden wij hem van zijn plicht terug. God wil het, dat hij gaat! Soms wordt hun hart er onder verscheurd, maar zij willen niet aan zichzelf denken, hun zoon mag niet achterblijven, daarom weerhouden zij hem niet, sporen hem integendeel aan, de ingeving van zijn hart te volgen, en zeggen: „Kind, ga waar God u roept!”... Hebben die ouders hun kind niet aan God geofferd?

Maar ook onder andere omstandigheden zegt God ons gedurig: „Offert mij, wat u lief is!” Als wij onze plichten willen doen, dan moeten wij dikwijls rust, vermaak, geld, ja, wat niet al? opofferen, en weet u wat vooral? Onze slechte neigingen en onhebbelijkheden, die langzamerhand een tweede natuur zijn geworden, en die wij maar al te veel liefhebben. Daarom zegt God nu tot ons: „Offert Mij die zonden, die gij zo liefhebt!”

Gelukkig wie, als Abraham, God steeds gehoorzamen wil!
Uw broeder in Christus!

J. Meeuws,

Meten met twee maten

De oprechte van gemoed kan niet anders dan zich ergeren over de onbillijkheid en onrechtvaardigheid der mensen bij het meten van de tekortkomingen hunner medemens.

Want wat men bij de een tracht te vergoelijken, soms te bedekken, wordt den ander dubbel toegerekend, zodat gewoonlijk niet de vraag geldt, wat de bedreven zonde, maar wie de zondaar is.

Een onaanzienlijke arme steelt een brood uit een bakkerswinkel, omdat zijn kinderen honger lijden. Hij wordt door het gerecht als dief gevonnis en in de gevangenis gebracht.

Een aanzienlijke rijke kaapt uit louter hebzucht juwelen weg op een partij. Hij wordt beleefd door een psychiater onderzocht en als I. lepto-maan onder zorgvolle behandeling gesteld.

Zie, dat is meten met twee maten.

Een persoon van aanzien heeft zich aan de zeden vergrepen. Zijn naam en positie doen het vergrijp dood zwijgen.

Iemand, die men zogenaamd wel aandurft, heeft een soortgelijke zonde bedreven en hij wordt onbarmhartig geselsd en gestenigd.

Zie, dat is meten met twee maten.

De dochter des huizes heeft nog al eens een hoofdige bui. Och! het arme kind is wat nerveus. Men moet haar iets toegeven, zegt mama met een zucht vol bekommernis.

Het dienstmeisje is ook wel eens hoofdfig. En dan klinkt mevrouw's oordeel: Wat een brutaal, onhandelbaar schepsel is dat toch.

Zie, dat is meten met twee maten.

Een troepje studenten komt uit de societeit en verstoort de nachtelijke rust in de buurt. Heren! ik zou u niet graag proces verbaal maken, maant een agent. Een beetje kalmer alstublieft. En oogluikend laat hij de heren aftrekken.

Een troep werkvolk komt uit een kroeg en gaat zingend dezelfde buurt door. „Ik moet je proces-verbaal maken”, klinkt het nu bars. Jullie namen zonder pardon en zonder praatjes. En de kerels zitten er aan. Zie, dat is meten met twee maten.

Een onderwijzer, wiens menselijke onvolkomenheden ook wel eens parten spelen, heeft twee leerlingen in zijn klas voor wie hij geheel verschillend voelt: sympathie voor de een en antipathie voor de ander.

Een vergrijp van de lieveling wordt door de vingers gezien en de zondebok moet het bij hetzelfde vergrijp ontgelden. En hier begaat de onderwijzer een erge paedagogische zonde, want te ener zijde kweekt hij eigendunk en te anderzijde verbittering in een kinderziel. Verbittering wordt trouwens altijd gewekt waar met twee maten gemeten wordt.

Een geloofsgenoot heeft oneerlijk handel gedreven. Nu ja, handel is handel, wordt er dan vergoelijkend gezegd. Iemand van een ander geloof doet hetzelfde en dan klinkt het: die valse, — die slechte, — die gemene. — Ter invulling van ieder streepje denke men zich een door een schimpnaam aangeduid genootschap. En hij, die dus met twee maten meet, geeft blijk, dat hij geen waardig lid van zijn eigen kerk is. Nu is het hier volstrekt niet de bedoeling een lans te breken voor een arme, die zich aan een anders goed vergrijpt, voor een redeloze man uit de volksklasse, voor een hoofdige dienstmeisje, voor werklieden die dronken uit een kroeg komen, voor sjacheraars van professie. Hier spreekt alleen het rechtsgevoel, dat opkomt tegen het meten met twee maten.

(Eenheid) T. HAGEDOORN

* * *

Gij, die mij in vreugd liet bloeien.

*Gij, die mij in vreugd liet bloeien
en in blijdschap lieve zon,
leer mij, dat ik zacht en stille,
met dezelfde goede wille
ook de smart drink' uit Uw bron.*

*Want hoe zal 'k voor 't een danken
als het andere mij krenkt? —
Laat mij nimmermeer verlangen
maar alleen met dank ontvangen
alles wat Uw hand mij schenkt!*

*Ach, zo klein is nog mijn harte,
dat het al te vaak vergeet
dat de zon het zou verschroeien
dat het niet zou kunnen groeien
zonder koelte van het leed!*

Uit: „Lichtende Verten”.

Elisabeth Reitsma.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Bos, Pieta Viola; 29 mei 1960 te Leeuwarden.
Leenders, Yvonne Jeanette Arnolda; 29 mei 1960 te Nijmegen.

GEDOOPT:

Van der Hoeven, Baukina Hendrika; 29 april 1960 te Rotterdam Zuid.
Vries, Poulina Dirkje Johanna; 27 mei 1960 te Den Helder.
Rotgers, Jan Christoffel; 3 juni 1960 te Rotterdam Zuid.
Van Rossum, Marie Huiverdina; 3 juni 1960 te Schiedam.
Kroon, Jacoba Maria; 3 juni 1960 te Rotterdam Zuid.
Van der Wel, Anja Adriana; 3 juni 1960 te Rotterdam Zuid.
Van Gent, Tilly Catharina; 3 juni 1960 te Rotterdam Zuid.
Van Galen, Jan; 3 juni 1960 te Rotterdam Noord.
Bouwmans, Froukje; 4 juni 1960 te Amsterdam.
Koopman, Marten Kasper; 11 juni 1960 te Rotterdam Zuid.
Koopman, Klasina; 11 juni 1960 te Rotterdam Zuid.
Vercamen, Wathy Elisa Florentina; 12 juni 1960 te Antwerpen.
Ligot, Robert Ghislain; 12 juni 1960 te Antwerpen.
Doeve, Marius; 12 juni 1960 te Rotterdam Zuid.
van Keeken, Edmee Lizzy; 12 juni 1960 te Apeldoorn.
de Jong, Dirkje; 18 juni 1960 te Utrecht.
van de Westeringh, Johanna Gerarda; 18 juni 1960 te Utrecht.
Baptiste, Thomas Hendrikus; 24 juni 1960 te Den Haag.
Baptiste, Wilhelmus Leonardus; 24 juni 1960 te Den Haag.
de Niet, Grietje; 24 juni 1960 te Den Haag.
de Niet, Arie Wouter; 24 juni 1960 te Den Haag.
Swaving, Angeline; 24 juni 1960 te Den Haag.
Asselman, Eddie; 26 juni 1960 te Assen.
Hoeksma, Tjimkje; 26 juni 1960 te Harlingen.
Pot, Jan; 26 juni 1960 te Zwolle.
Vynck, Amandine Irma; 26 juni 1960 te Oostende.
Carnegie, Maude Amelia; 27 juni 1960 te Den Haag.
Wolff, Alfred; 27 juni 1960 te Den Haag.
Westplat, Magdalena Loenise; 28 juni 1960 te Amsterdam.
de Mos, Cornelis; 29 juni 1960 te Den Haag.
Claes, Joanne; 28 juni 1960 te Antwerpen.
Linnemann, Maria Hendrika Jacoba; 30 juni 1960 te Den Haag.
Cloet, Jeremy; 30 juni 1960 te Oostende.
Meyer, Tannetje Janna; 30 juni 1960 te Utrecht.
Stenfert, Theresia Anna Maria; 30 juni 1960 te Utrecht.
Frederiks, Theodora Amelia; 30 juni 1960 te Nijmegen.
Doeve, Ruth Sylvia Winifred; 30 juni 1960 te Nijmegen.
Baptiste, Wilhelmina Johanna; 17 juni 1960 te Den Haag.

GEORDEND:

Overvliet, Hendrik Adrianus; 11 april 1960 te Nijmegen als Leraar.
Raams, Cornelis; 24 april 1960 te Amsterdam als Leraar.
Okhuizen, Herman Jan; 24 april 1960 te Amsterdam als Leraar.
Baay, Cornelis; 24 april 1960 te Amsterdam als Diaken.
Opperman, Melchert Eduard; 24 april 1960 te Amsterdam als Diaken.
Waard, Jan; 1 mei 1960 te Vlaardingen als Diaken.

Vaak vinden we in ons zelf de hulp en baat, die wij den hemel vragen.

Shakespeare

* * *

Iedere eeuwenoude gedachte wordt weer nieuw op hetzelfde ogenblik, dat de tijd haar nodig heeft.

Dirk Coster

Van Thiel Berghuys, Herman Jan Hendrik; 1 mei 1960 te Amsterdam als Leraar.
Overvliet, Hendrik Adrianus; 15 mei 1960 te Nijmegen als Priester.
Leenders, Gerardus Hubertus; 15 mei 1960 te Nijmegen als Diaken.
de Lannoy, Willem Hendrikus Ferdinand; 22 mei 1960 te Den Haag als Leraar.
Arntz, Peter Paul; 22 mei 1960 te Vlaardingen als Diaken.
Wolthers, Anton Louis Gilles; 29 mei 1960 te Den Haag als Ouderling.
Meeuws, Julius; 29 mei 1960 te Den Haag als Ouderling.
Panhuysen, Rudy Edwin; 29 mei 1960 te Den Haag als Ouderling.
Sirach, Hendrik Jacobus; 29 mei 1960 te Amsterdam als Diaken.
Van de Kerckhove, Florimon Zoe Josephine; 12 juni 1960 te Mechelen als Diaken.
Pluimmentz, David Pieter Theodoor; 12 juni 1960 te Den Haag als Leraar.
Böck, Carlos; 12 juni 1960 te Den Haag als Leraar.
van Zwet, Franciscus Marius; 12 juni 1960 te Den Haag als Diaken.
v. d. Waals, Louis Antonie; 12 juni 1960 te Rotterdam Noord als Diaken.
Koopman, Marten Kasper; 12 juni 1960 te Rotterdam als Diaken.
Doeve, Marius; 19 juni 1960 te Nijmegen als Diaken.
Cloet, Jeremy; 30 juni 1960 te Oostende als Diaken.
Petersen, Hendrik Reindert Hubert; 1 mei 1960 te Zeist als Diaken.

OVERLEDEN:

Drent, Teuntje; 21 mei 1960 te Sneek.

OVERGEPLAATST:

Van der Beek, Henry; van IJmuiden naar Rotterdam Zuid.
Van Dyke, Gerald; van Rotterdam naar Amsterdam.
Van Dyke, Karl; van Assen naar Rotterdam.
Nordhoff, Louis; van Amsterdam naar IJmuiden.
Pankratz, Vernon M.; van Rotterdam Zuid naar Assen.
Barlow, Gary D.; van Zwolle naar Oostende.
Anderson, George; van Oostende naar Zwolle.
Hartman, Jack; van Gouda naar Amsterdam.
Heaps, Dale D.; van Amsterdam naar Hilversum.
Peterson, Le Roy; van Amersfoort naar Gouda.
Chatterton, Norman J.; van Hilversum naar Groningen.
Van Drimmelen, John; van Groningen naar Amersfoort.
Thomas, William R.; van Harlingen naar Zwolle.
Zeeman, Lamar; van Zwolle naar Antwerpen.
Dalebout, Dennis; van Gent naar Harlingen.
Montgomery, Jerry; van Delft naar Den Haag.
Dabel, John D.; van Den Haag naar Delft.
Johnson, Alvin D.; van Antwerpen naar Gent.

AANGEKOMEN:

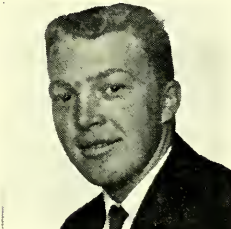
Parker, Karen Rae; Manassa, Colorado.
Marda, Willem Hendrik; Salt Lake City, Utah.
Nelson, Jerald Homer; Morgan, Utah.
Griffin, Lynn S.; Escalante, Utah.

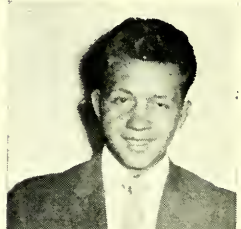
Karen Rae Parker

Willem Hendrik Marda

Jerald Homer Nelson

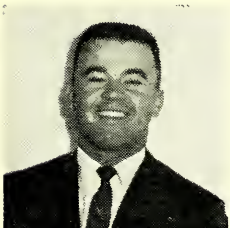
Lynn S. Griffin

VERTROKKEN:

Waltman, Ralph L.; Aangekomen 2 december 1957. Vertrokken 2 juni 1960.
Werkzaam geweest: Amsterdam, Dordrecht, Rotterdam, Arnhem, Apeldoorn, Amersfoort en IJmuiden.

Van Dam, Richard P.; Aangekomen 2 december 1957. Vertrokken 6 juni 1960.
Werkzaam geweest: Zeist, Vlaardingen, Amsterdam, Den Haag als Zondagsschool Overziener.

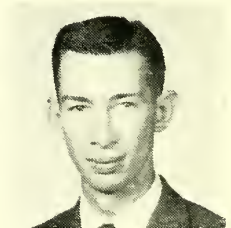
Van Mondfrans, Adrian P.; Aangekomen 2 december 1957. Vertrokken 6 juni 1960.
Werkzaam geweest: Gouda, Zeist, Dordrecht, Den Haag als O.O.V.-Overziener.

Ralph L. Waltman

Richard P. van Dam

Adrian P. van Mondfrans

Het gesproken woord goedheid en grootheid

door

RICHARD L. EVANS

LID VAN DE RAAD DER TWAALVEN

Bij het verheffen van zo veel, dat slechts middelmatig is, worden vaak sommige woorden te veel gebruikt, zoals *groot* en *grootheid* en hun synoniemen. Toch wordt de werkelijke hoedanigheid van grootheid vaak gevonden in onvermelde plaatsen, in eenvoudige en bescheiden vormen, in de heldhaftige levens van nederige mannen en vrouwen: de grootheid van goedheid en oprecht dienstbetoon. „Goedheid is groter dan grootheid”, heeft Edwin Hubbell Chapin eens gezegd. „Zij brengt ons nader tot God. . . zij manifesteert zich overeenkomstig onze bekwaamheden, binnen de grenzen van onze sfeer en iedere dag zegen ik God dat het grote, noodzakelijke werk in de wereld zo getrouw wordt gedaan door nederige mannen in nauwe ruimten en door getrouwe vrouwen in bescheiden plaatsen. . . , werken verrichtend van simpele goedheid. . .”

Overall doen oprechte en pretentieloze mensen ernstig en noodzakelijk werk, dag in, dag uit, jaar in, jaar uit, hun deel bijdragend, hun smarten met zich voerend, zorg dragend voor de hunnen, anderen helpend, kortom doende dat wat groot en goed is. „Geen dag op aarde gaat voorbij of mannen en vrouwen zonder aanzien doen grote daden, spreken grote woorden en lijden edele smarten, heeft een ander eens gezegd. . . „van die onbekende helden, . . . het grootste deel van hen zal nimmer bekend worden totdat het uur komt waarin velen, die groot waren, klein zullen zijn en de kleinen groot”. Er is grootheid in dienstbetoon waar ziekte heerst, vaak onder ontmoedigende omstandigheden. Er is grootheid in het dragen van teleurstellingen, grootheid in het nakomen van verplichtingen, grootheid in werk, dat eerlijk en ernstig werd gedaan. Er is grootheid in onderwijzen, grootheid in trachten, grootheid in vertrouwen, grootheid in geduldig wachten. Er is grootheid in begrijpen, grootheid in vergeven, grootheid in bekering. Er is grootheid — een zeer grote soort grootheid — in zelfbeheersing, in matigheid, in het bewaren van het goede humeur. Er is grootheid in reinheid van leven, in het bewaren van het geloof, in het onderhouden van de geboden. „Grootheid in het leven van de mens is niet zo zeer aan omvang gebonden als wel aan kwaliteit”. Wat niet goed is, is niet groot, ongeacht hoe betoverend of begeerlijk het soms ook moge schijnen. „Niets kan in waarheid groot worden genoemd wat niet recht is”. Dank God voor heldhaftige grootheid in nederige levens, in nederige harten en huizen, grootheid in toewijding, in getrouwheid, in betrouwbaarheid, in simpele plichtsbetrachting, een soort grootheid, die de Here God niet zal vergeten.